

VACYS

VACLOVAS MATAŽINSKAS

specialiai

UŽ ALYTŲ SAŠKRYDŽIUI 2017

UŽ ALYTŲ

Už Alytų, už gimtąjį miestą,
Už grįstas jo senas gatveles
Surengsime šaunią mes fiestą,
Dainuosim skirtas jam dainas!

Už parką, fontaną senelį,
„Plaščiadkę“ ir miesto šventes!
Už senąjį miesto šilę
Skaitysime miestui mes savo eiles!

Už Kriaušių, Madridą, Kurortą,
Už kino teatrą „Taika“
Mes pjaustysime šventinį tortą,
Lai bėga bokalais šampano putai!

Už tuos, kurie čia pasiliko
Ir tuos, kurie randas kitur,
Bet širdy alytiškiais paliko
Ir bus alytiškiais visur!

Už Alytų, už gimtąjį miestą,
Už žmones Alytaus gerus
Surengsime šaunią mes fiestą,
Lai linksma šiandieną visiems tikrai bus!

DZŪKIJA

Kokia graži tu, Dzūkija,
Mano mylimas kampeli!
Myliu be galo aš tave!
Kitaip ir būt negali.

Čia aš gimiau, čia augau aš,
Tėvų čia mano šaknys...
Juk negaliu aš be tavęs:
Čia tokios gražios naktys!

Čia mūsų upės, ežerai,
Čia tankios girios, plačios pelkės,
Čia platūs žydintys laukai,
Močiučių senos audimo staklės...

Čia žmonės darbštūs ir geri,
Ir mylintys, vaišingi,
Stalai visuomet čia pilni:
Vaišinkis, kiek netingi!

Čia skamba dainos nuolatos
Gražia tarpe dzūkelių.
Čia nieks blogai tavęs neminavos,
Čia daug gražių mergelių.

Kokia graži tu, Dzūkija,
Ir sostinė Alytus!
Myliu be galo aš tave!
Laukų gėlėm esi pakvipus!

GIMTINĖ

O aš taip pat visus myliu:
Myliu piliakalnius, miškus,
Myliu tave aš, Dzūkija,
Nes tu gimtinė, tu – sava!

Myliu aš ežerus, upes,
Myliu aš miestus, jų gatves,
Myliu aš kaimus, vieniemių,
Myliu aš žmones paprastus!

Myliu laukus, myliu gėles,
Myliu aš liaudiškas dainas,
Myliu kaip verda katilė
Paprasta, lietuviška sriuba!

Myliu raugintus agurkus,
Myliu ir vėdarus storus,
Myliu aš kaimiškas bandas,
Ant laužo bulves iškeptas!

O cepelinus kaip myliu!
Gyvent be jų aš negaliu!
O kur dar karka iškepta
arba šaltiena išvirta?

Garuoja bulvės ant pietų,
Aš šaukštą didelį imu,
Na ir su rūgpieniu šaltu...
Ar tu žinai, broleli, kaip skanu?

Na ir samanę aš myliu,
Nes dzūkiška samanė – tai gardu!
Stikliukas juk geros, drūtos
Dar nepamaišė niekados!

Myliu todėl, kad aš myliu!
Ką dar pridurti aš galiu?
Myliu žinai kodėl tave?
Kad aš gimiau ir augau čia!

ANT „BALTOSIOS ROŽĖS“

Ant „Baltosios rožės“ tilto
Mes suksim meilės verpetus.
Tiktai mėnulis naktį šviesią
Vienintelis žiūrovas mūsų bus.

Naktis šviesi, o mes tik dviese.
Žemai vandens srovė srauni.
Tau pasakysiu visą tiesą:
- Šiąnakt tik tu mane girdi!

Mes piruetus įmantrius darysim,
O meilė suksis su mumis.
Aplink save mes nieko nematysim,
Mėnulis bus vienintelis svetys.

Ant tilto su naktim mes susiliesim,
Daugiau čia nieko nebebus.
Mes vienas kitą švelniai liesim,
Mėnulis liudininkas bus.

Po kojomis mums upė teka,
O mes virš jos labai aukštai.
Kažką viršūnės medžių šneka,
Mes sukamės lėtai, lėtai.

Naktinis šokis meilės mūsų!
O Dieve, kaip tai malonu!
Po šokio šio aš laimingiausias būsiu,
Juk šokom jį tik aš ir tu!

Ant „Baltosios rožės“ tilto dviese
Mes sukam meilės verpetus,
Sutikom ten mes dieną šviesią,
Mėnulį palydėjom į namus.

TU NUŠVIESK...

Tu apšviesk man mama kelią
Savo šypsena šviesia,
Kad surasčiau aš takelį,
Kuris veda pas tave.

Išėjau prieš daugel metų,
Išėjau sava valia.
Ten galvojau rasti laimę,
Tolimam svečiam krašte.

Nebuvau aš ten laimingas
Nors ir neskriaudė manęs.
Bėgo dienos ilgesingos,
Pasiilgau aš tavęs...

Ten mes esam emigrantai,
Ten mes esam svetimi...
Bėga, sukas laiko ratas,
Mes nebūsime ten savi.

Pasiilgau aš gimtinės,
Beržo, liepos ir klevų...
Pasiilgau aš tėvynės
Ir savų, mielų žmonių...

Pasiilgau tėvo sodo,
kriaušių, vyšnių, obelių...
Pasiilgau mūsų kaimo
Ir savų, gimtų namų...

Pasiilgau šilto pieno,
Kurį gerdavau rytais...
Pasiilgau kaugės šieno,
Kur miegodavom kadais...

Pasiilgau visko, visko,
Ką seniai aš palikau.
Išėjau ieškoti tikslo,
Kurio taip ir neradau.

Tu nušviesk man mama kelią
Mylimų akių šviesa,
Kad pareičiau, nepaklyščiau,
Kad sugrįžčiau, pas tave...

PAS DIEVĄ

Pas Dievą nieko neprašysiu,
Tiktai garbinsiu jį maldose
Ir apie meilę Jam aš pasakysiu,
Galvoju, pats apdovanos mane.

Jis viską mato, viską žino.
Ko reikia, tą Jis man ir duos.
Gal skiautę rūbui duos man lino,
Gal duonos riekę nors juodos.

Nereik prašyti – visko turim!
Kiek duota - tiek mums ir gana!
Į svetimus turtus mes žiūrim
Ir kas iš jų, jei laimės ten nėra?

O man užtenka kiek turiu,
Nors kartais rodos ir mažai...
Ir neprašau daugiau, tyliu!
Kiek duoti Tu juk pats žinai!

Aš ačiū Tau sakau šiandieną,
nes daug be galo man davei...
Didžiausią laimę turiu aš vieną -
Šeima, kurią myliu labai.

Pas Dievą nieko neprašysiu,
Kiek buvo skirta - tiek turiu.
Jam savo meilę išsakysiu,
Maldas kalbėsiu, kol galiu...

MES SUSITIKOME

Mes susitikome abu,
Kada rugsėjis lapus barstė.
Ėjau aš pasivaikščioti mišku,
O medžiuos varnos rėkė garsiai.

Tu man iš priekio atėjai:
Galva balta, taip kaip ir mano.
Nors nepažįsti, labas man tarei,
O aš paklausiau vardo tavo.

Po to mes vaikščiojom abu
Takais nuklotais medžių lapų.
Laimingi buvom aš ir tu
ir net neklausėm kiek mums metų.

Ir meilė taip staiga miške
Į širdį mano įsibrovė,
Kad palydėčiau paprašei mane,
Aš pajutau, kad jausmas šis - tikrovė.

Mes ne seni, mes pagyvenę.
Abiems mums metų nemažai,
Tačiau širdimi mes nepasenę,
Nuoširdūs supa mus jausmai.

Dėkingas rudeniui ir miškui,
Likimui ačiū aš sakau.
Pražydo vėl aplinkui viskas,
Kuomet tave aš sutikau!

JAUSMAI

Gerai, kad jausmai išlieka
Jaunas ar senas esi...
Metai tave palieka,
o tu vis tiek myli!

Gerai, kad jausmai išlieka!
Išsiskirate jūs ar ne,
Širdy visuomet palieka
žodžiai „myliu tave“!

Gerai, kad jausmai išlieka
Ar jūs arti, ar toli.
Gali neatminti nieko,
Bet jie – visuomet širdy!

Gerai, kad jausmai išlieka,
Kada jau vilties nebėra...
Draugai gal tave palieka,
Jausmai – nepaliks niekada!

Gerai, kad jausmai išlieka
Kada prieš akis tamsa.
Jie tau vieninteliai lieka
Tavo akių šviesa!

Gerai, kad jausmai išlieka
Švelnūs, tyri visada...
Jų gal nemato niekas,
Bet juos jauti širdyje!

Gerai, kad jausmai išlieka,
Meilės širdis pilna...
Meilė tavęs nepalieka,
Jeigu jausmai yra!

APSIKABINSIU

Apsikabinsiu beržą svyruonėlį,
Apžvelgsiu platų dangaus mėlį,
Žvilgsniu kabinsiu Nemuno aš vingį...
Vanduo jame be galo gražiai spindi!

Aš beržui išsakysiu savo skausmą
Ir iš šakų prašysiu surišti plaustą.
Plaustu aš plauksiu Nemunu senu
ieškoti pamestų savų jausmų.

Jausmų, kuriuos su meile praradau...
Aš vieną dieną meilės ir jausmų pasigedau...
Jausmai dar liko, bet užšalę netikri,
Kažkur širdies kertelėje paslėpti...

Kur plaukti? Kur srovė mane nuneš...
Gal ten širdis jausmus ir meilę ras?
Gal bangos priplakė kažkur kitam krante...
Gal šaukia ji vardu išsekusi mane?

Dar truputį palauk! Aš jau plaukiu!
Ir plaukdamas tave vardu šaukiu!
Gal aidas tavo aidą susiras,
kur priplakė srovė tave, nuves?

Apsikabinsiu beržą svyruonėlį,
Apžvelgsiu platų dangaus mėlį,
Žvilgsniu kabinsiu Nemuno aš vingį...
Vanduo jame be galo gražiai spindi!

KAD TAIP SURINKT...

Kad taip surinkt visas bėdas,
Į maišą jas sudėti,
Į žemę jas giliai užkast
Ir akmenį uždėti!

Nesantaikas visas visų paimti
Ir piktumus visus...
Giliai juos jūroj paskandinti
Visus nemalonumus!

Žiaurumą, godulį ir melą
Sudegint ugnyje!
Ir pavydą tenai įmesti,
Žarijų kol yra!

Palikite pasauliui meilę, laimę
Ir santykius tyrus
Bei gražią, jautrią, linksną dainą,
Žiedų pilnus laukus...

O rasą tyrą tyrą,
Paukščių švelnius balsus...
Kas tik šioje žemėje gero yra,
Tikrus žmonių jausmus!

UŽ DRAUGYSTĘ

Aš pavargau nuo visko:
Ne toks jau aš ir kietas!
Įpilkite man viskio,
Prapuls gal visos bėdos!

Įpilkit man arielkos,
Samanės kuo stipresnės!
Ji bus man vietoje grielkos,
Gal tapsiu aš jaunesnis?

Naminio gero vyno
Įpilkit man sklonyčią!
Tokio skaidraus ir tyro
Išgersiu aš netyčia...

Galit giros įpilti,
Beržų sulos išgersiu!
Turiu aš tokią viltį,
Kad ir šampaną gersiu!

Vandens namuose yra -
Jo galit man nepilti.
Jau ašaros man byra,
Matau, kad bėgat pilti?

O jeigu rimtai - įpilkit!
Išgersiu už jūsų laimę!
Ir sau jūs įsipilkit -
Išgersime už meilę!

Ir už draugystę gersim
Po pilną mes bokalą,
Rankas į viršų kelsim:
Man taip su jumis gera!

APIE AUTORIŲ VACYS VACLOVAS MATAŽINSKAS

Žmogus jau gimsta su jam būdingomis savybėmis...

Ką galiu pasakyti apie žmogų, kurį pažįstu nuo mokyklos laikų?

Jau mokyklos suole jis išsiskyrė iš savo bendraamžių. Vaclovas buvo aktyvus klasės saviveiklininkas, rašė eiles, vedė ir pats vaidino klasės renginiuose, mokyklos žiburėliuose... Mokykloje Vaclovas buvo linksmas ir draugiškas klasės draugas.

Mokykliniai metai greitai praskriejo, vėliau visi kūrėme savo gyvenimus, o su Vaclovu vėl susitikome beveik po 43 metų! Laikas jo nepakeitė: Vaclovas liko toks pat jaunatviškas, linksmas ir draugiškas!

Vaclovo gyvenimo metai ir patirtis atsispindi jo kūryboje, kuri su laiku tapo brandesnė, išsiplėtė temų įvairovė. Autoriaus kūryba svyruoja nuo humoro iki meilės, nuo meilės iki kančios, visi kūriniai – išmoktos ir išdainuotos asmeninio gyvenimo pamokos...

Vaclovo klasės draugas Juozas Muzikevičius

Rekomenduojame visiems alytiškiams!

Autoriaus puslapis: [Vacys](#)